

מרוואן שאריאר איראני, הנודע בשם מהר באבא, נולד בפונה שבהודו ביום 25 לפברואר 1894 להורים פרסיים. אביו שאריאר איראני היה בן העדה הזורואסטריית ומבקש אלוהים תמים. מרוואן למד בבית הספר התיכון סט. וינסנט בפונה ואחר כך בדקאן קולג'. בשנת 1913, בעודו תלמיד הקולג' נפל בחייו דבר רב משמעות – הוא פגש את האזראט באבאג'יאן, אשה מוסלמית זקנה ואחד מחמשת המורים המושלמים שבדור. באבאג'יאן הביאותו לידי תודעת אלוהים וגרמה לו להיות מודע לשליחותו הרוחנית הנעלה. לאחר שנפגש עם המורה המושלם סאי באבא משירדי, הוא נקשר לתלמידו הבכיר של סאי, המורה המושלם אופאסי מהראג', הינדי שהתגרר בסאקורי.

במשך שבע השנים הבאות נתן מהראג' למרוואן "גנוסיס", היא דעת אלוהים. וכך קנה מרוואן שלימות רוחנית. שליחותו הרוחנית התחילה בשנת 1921 בזמן שאסף את תלמידיו הראשונים הקרובים אליו. הללו היו הראשונים שכינו אותו בשם מהר באבא, שמשמעותו היא "אב רחמן". לאחר שנים של אימונים רוחניים מפרכים עם תלמידיו, ייסד מהר באבא מושבה סמוך לאחמדנאגאר, והיא נקראה בשם מהראבאד, שם הוקם בית ספר חינוך, שבו הודגש החינוך הרוחני, בית חולים חינוך, וכן אכסניות לעניים. לא נעשתה כל הפליה בין המעמדות הנכבדים ובין הטמאים; הכול היו מעורבים אלו באלו באחוה בהשראת המורה. הוא חינך את תלמידיו, שהיו בני עדות ומעמדות שונים למשמעת מוסרית, לאהבת אלוהים, להבנה רוחנית ולשירות של חסד.

מהר באבא אמר לתלמידיו, כי מיום 10 ליולי 1925 יקבל על עצמו שתיקה. מיום זה ואילך שמר על שתיקה זו כל חייו. דרשותיו ובשורותיו הרוחניות הוכתבו באמצעות לוח אותיות. משנת 1954 הוא הפסיק את השימוש בלוח וצמצם את אופן ההתקשרות והעמידה על מחוות ידיים, שנתייחדו בכוח ההבעה והיו מובנות לרבים.

שתיים עשרה פעמים יצא מהר באבא למסעיו במערב, הפעם הראשונה בשנת 1931, כשיצר את הקשרים הראשונים עם תלמידיו במערב. ביקורו האחרון באמריקה היה בשנת 1958, כששהה עם תלמידיו במרכז שנוסד לשם מפעלו במירטל ביץ' שבקרוליינה הדרומית. ובהודו פעמים שבאו אצלו מאת אלף איש ביום אחד כדי לראות את פניו; מכול קצוי העולם נוסעים אליו בני אדם כדי לשהות במחיצתו ימים מספר, ואפילו יום אחד. חלק חשוב מפעולתו של מהר באבא במשך כל השנים היו מגעו ושירותו האישיים בטיפולו באלו, המכונים בהודו בשם "מאסטיס". הללו הם שוחרי רוחניות מתקדמים, שחזיון אלוהים עין בעין גרם להם לשיכרון אלוהי. למען עבודה זאת הוא גמע אלפי מילים למקומות נידחים ברחבי הודו וציילון. עבודה אחרת וחשובה ביותר הייתה רחיצת מצורעים, רחיצת רגליהם של אלפי עניים וחלוקת דגן ואריגים לעניי-עניים.

מהר באבא אומר, כי הוא זה אותו קדמון שהיה, ושב ובא לגאול את האדם משעבודו לבערות ולהביאו להכרת עצמיותו האלוהית. חסידיו המרובים של מהר באבא בכל העולם מכירים בו כאוואטאר של הדור הזה. הוא עזב את גופו ביום 31 לינואר 1969.

מהר באבא אינו מייחס שום חשיבות לאמונה דתית, לשטיטה דתית, לכיתתיות או לבצוע טקסים ופולחנים דתיים, אלא להבנת שבע הממשויות שלהלן:

1. הקיום הממשי היחידי הינו של אלוהים האחד והיחיד, המהווה את העצמיות האלוהית שבכל אני סופי.
2. האהבה הממשית היחידה היא האהבה לאינסוף (אלוהים) זה, המחוללת כמיהה עזה לראות, לדעת ולהתאחד עם אמת (אלוהים) זו.
3. ההקרבה הממשית היחידה היא זאת שבה מוקרבים כל הדברים - גוף, נפש, מעמד, נוחיות ואפילו החיים עצמם, מעצמת הביקוש אחר האהבה הזאת.
4. הוויתור הממשי היחידי הוא זה הנוטש כל מחשבות ותשוקות אנוכיות, אפילו במהלך חיי היומיום.
5. הידע הממשי היחידי הוא הידע כי האלוהים שוכן בפנימיותם של אנשים טובים וכאלה המכונים רעים, בקדוש ובמי שקרוי חוטא. ידע זה דורש ממך לסייע לכל באופן שווה כפי שדורשות הנסיבות מבלי לצפות לתגמול; כאשר אתה נאלץ להשתתף בעימות, לפעול ללא שמץ עוינות או שנאה; לנסות לשמח אחרים ברגשות אחווה לכל אחד; ולא להזיק לאף אחד במחשבה, מילה או מעשה, גם לא את אלה שהזיקו לך.
6. השליטה הממשית היחידה היא הטלת משמעת על החושים כדי להימנע מהתמכרות לתשוקות שפלות, ורק משמעת כזאת מבטיחה אופי טהור באופן מוחלט.
7. ההכנעות הממשית היחידה היא זו שבה מנוחת הנפש איננה מופרת בשום נסיבות עוינות; והאדם מתמסר במנוחה מושלמת לרצון האלוהים, תחת כל הקשיים מאיזה סוג שלא יהיו.

הקול האוניברסאלי של מהר באבא

Meher Baba's Universal Message